

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

MJ VENTURES s.r.o., IČO: 03988414
se sídlem Jaurisova 515/4, 140 00 Praha 4
zastoupená JUDr. Miroslavem Bartošem, advokátem
se sídlem Bílinská 1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému

Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č. j. UOOU-06831/16-239,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č. j. UOOU-06831/16-239 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým předsedkyně žalovaného potvrdila rozhodnutí ze dne 20. 8. 2018, č. j. UOOU-06831/16-228 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), a zamítla rozklad žalobkyně. V obou rozhodnutích byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 11 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „**ZNSIS**“), neboť šířila obchodní sdělení z různých e-mailových adres, aniž by disponovala souhlasem adresátů těchto sdělení, v těchto sděleních neuváděla totožnost odesílatele, jehož jménem se komunikace uskutečňuje, a ani v nich neuváděla platnou adresu, na kterou by mohl adresát přímo a účinně zaslat informaci, že si nepřeje další zasílání těchto obchodních sdělení. Za tyto delikty byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 400 000 Kč.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně s uloženou pokutou nesouhlasí, přičemž uplatňuje námitky skutkového i právního charakteru.
3. Žalobkyně odmítá, že by se dopustila šíření, natož opakovaného, nevyžádaných obchodních sdělení, jak je jí kladeno za vinu, a tudíž ani nemohla naplnit skutkové podstaty přestupků podle § 11 odst. 1 písm. a), c) a d) ZNSIS. Žalobkyně tvrdí, že nemá s rozesílanými obchodními sděleními nic společného, že tyto neodeslala, jejich odeslání nikomu nezadala, po nikom rozeslání nepožadovala a ani o rozeslání nevěděla. Žalobkyně nevylučuje, že obchodní sdělení mohl rozeslat bez jejího vědomí některý z jejích affiliate partnerů na vlastní odpovědnost. Žalobkyni se ale přes veškerou snahu nepodařilo zjistit, kdo tak případně učinil, ovšem z provedeného dokazování nelze mít za to, že by se žalobkyně dopustila jakéhokoli deliktního jednání.
4. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou vyšetřovací, materiální pravdy a žalobkyni uznal vinnou bez ohledu na zásadu *in dubio pro reo*. Má tomu být tak proto, že nedisponuje informacemi, kdo předmětná obchodní sdělení rozesílal, a pokud by to měla zjišťovat, bylo by to pro ni ekonomicky likvidační. Tvrdí, že tyto informace měl zajistit žalovaný, neboť disponuje prostředky ke zjištění konkrétních IP adres, evidenci poskytovatelů serverů apod. Tyto důkazy ale žalovaný nezajistil a neprovedl, a proto se dopustil porušení uvedených zásad činnosti správních orgánů.
5. Rovněž žalobkyně poukazuje na vyjádření správce domén CZ.NIC, z. s. p. o., že předmětná doménová jména jsou registrována na nedohledatelné subjekty. Tuto skutečnost považuje za zcela rozpornou se závěry žalovaného a spatřuje v daném porušení práva na spravedlivý proces.
6. Žaloba dále nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, který odpovědnost žalobkyně opřel zejména „o technické analýzy blaviček předmětných e-mailových zpráv, dále o samotné texty

obchodních sdělení, které směřovaly k podpoře internetového obchodu provozovanému na www.krizomat.cz, přičemž provozovatelem tohoto internetového obchodu je od 4. dubna 2016 obviněná, a o další kontrolní zjištění shromážděná v rámci příslušné kontroly, přičemž správní orgán vycházel též z poznatků z jiné kontroly, a to kontroly vedené se společností JH HOLDING, s.r.o.“. Z odůvodnění dle žalobkyně není zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti se žalovaný dozvěděl z analýzy hlaviček předmětných e-mailových zpráv a co z těchto skutečností dovozuje. Rozhodnutí tak považuje v tomto směru zcela nepřezkoumatelné. Dále dodává, že po seznámení se s obsahem spisu se lze důvodně domnívat, že analýza hlaviček e-mailu neprokazuje ničeho, a naopak z vyjádření CZ.NIC, z. s. p. o. vyplývá, že doménová jména jsou registrována na nedohledatelné subjekty. Rovněž žalovaný nezohlednil námitku žalobkyně, že rozesílání nevyžádaných obchodních sdělení působí žalobci škodu, když poškozují jeho dobré jméno. Nadto žalovaný vůbec nezohledňuje skutečnost, kterou sám uvádí, že reklamní kampaně jsou dlouhodobě plánované, tj. předmětná obchodní sdělení mohla být rozesílána na základě právního a prvotního jednání společnosti JH HOLDING s.r.o.

7. Další žalobní námitku míří proti závěru žalovaného, že za šířitele obchodních sdělení je třeba považovat také osoby, v jejichž prospěch jsou obchodní sdělení šířena, včetně situací, kdy affiliate partneři zasílají obchodní sdělení ve prospěch (za účelem propagace) provozovatele propagovaných webových stránek. Takový výklad považuje za nezákonný z důvodu faktické aplikace presumpce viny a porušení práva na spravedlivý proces.
8. Dále žalobkyně tvrdí, že se žalovaný dopustil nezákonnosti, když v daném případě neaplikoval pozdější právní úpravu – zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**přestupkový zákon**“). Tato úprava měla být pro žalobkyni příznivější vzhledem ke konstrukci odpovědnosti právnické osoby za přestupek. Žalobkyně namítá, že dle § 20 přestupkového zákona k naplnění znaků přestupku musí dojít jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě. Přičitatelnost je povinen dokázat a prokázat žalovaný, přičemž přičitatelnost nebyla prokázána, ba naopak byla vyvrácena, a nelze uzavřít, že by žalobkyně byla za delikt odpovědná.
9. Žalobkyně rovněž bez bližší argumentace označila uloženou pokutu za likvidační a v petitu navrhla, aby byla pokuta snížena na samou spodní hranici zákonné sazby.
10. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 11. 3. 2019, ve kterém navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Dle jeho názoru žalobkyně pouze opakuje argumenty již dříve uplatněné v rámci správního řízení a vypořádané v rámci napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvostupňového.
11. Žalovaný uvedl, že šířitel obchodních sdělení podle ZNSIS je povinen disponovat řádným právním titulem a musí být schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní v případě, že je k tomu vyzván dozorovým orgánem. S ohledem na skutečnost, že všichni stěžovatelé shodně ve více než stovce stížností uvedli, že žalobkyni neudělili souhlas a ani nejsou jejími zákazníky, byla žalobkyně vyzvána k prokázání právního titulu rozesílky. Toho ale žalobkyně podle žalovaného nebyla schopna.
12. Podle názoru žalovaného bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně byla šířitelkou obchodních sdělení. Předně je to žalobkyně, jež byla provozovatelkou obchodními sděleními podporovaného e-shopu a držitelkou domény krizomat.cz, z níž (konkrétně z e-

mailu newsletter@krizomat.cz) byla rozesílána část marketingové rozesílky. Sama žalobkyně opakovaně konstatovala, že tento e-mail využívá k rozesílání obchodních sdělení. Z žalovanému neznámého důvodu však toto tvrzení žalobkyně ihned v úvodu předmětného řízení popřela, když opakovaně uvedla, že jí není známo, kdo obchodní sdělení rozeslal a že vůbec k nějakému rozeslání obchodních sdělení došlo. Žalovanému se proto takové tvrzení vzhledem k veškerému kontextu a okolnostem jevílo jako velmi nepravděpodobné a zjevně účelové. Grafická a textová podoba obchodních sdělení zasílaných z elektronické adresy newsletter@krizomat.cz a všech zbývajících byla přitom identická. Obdobná obchodní sdělení byla přitom taktéž šířena i ze strany společnosti JH HOLDING, s.r.o. (dříve EURYDIKAPOL, s.r.o.), v níž v období od 23. 9. 2013 do 30. 3. 2016 figurovala v pozici jednatele tatáž osoba. Společnosti JH HOLDING, s.r.o., byla ze strany žalovaného za porušení ZNSIS uložena pokuta ve výši 4 250 000 Kč. Žalovaný tak uzavírá, že alespoň jednatel žalobkyně musel být s nezákonností vytýkané činnosti srozuměn.

13. Dále žalovaný argumentuje, že žalobkyně má mylnou představu, že odpovědnost za šíření obchodních sdělení lze uplatnit pouze vůči tomu, kdo tak činí vlastními silami. ZNSIS ovšem každému ukládá povinnost šířit obchodní sdělení pouze zákonem předvídaným způsobem, přičemž s tímto korespondující odpovědnost nelze smluvně přenést, neboť případná smlouva bude mít účinky výhradně *inter partes*. Delikt ní odpovědnost tak v žádném případě nelze vázat na případnou odpovědnost vyplývající ze smluvního vztahu. Žalovaný proto i nadále trvá na svém názoru, že šířit obchodní sdělení zákonnou cestou je povinností nejen faktického odesílatele, ale i osoby, která za účelem své propagace k takovému šíření vydala příkaz či jiným způsobem jej iniciovala. Rozhodne-li se podnikatel šířit obchodní sdělení prostřednictvím jiného subjektu, jedná tak na vlastní nebezpečí, neboť je primárně jeho povinností zajistit zákonnost takového jednání.
14. Za nepřiléhavé žalovaný považuje i tvrzení o nedostatečném prokázání reálného navýšení prodeje v důsledku zaslaných obchodních sdělení. Zákonným parametrem obchodního sdělení dle § 2 písm. f) zákona ZNSIS je jeho „určení k přímé či nepřímé podpoře zboží, služeb nebo image podnikatele“. Relevantním kritériem je tak sledovaný cíl šířitele, nikoliv výsledek, a proto je dostačující, bylo-li prokázáno, že sdělení vybízí k návštěvě e-shopu provozovaného žalobkyní a propaguje jeho zboží či služby.
15. K výši uložené pokuty žalovaný uvedl, že námitku likvidačního charakteru uplatnila žalobkyně až v řízení před soudem, což považuje za nesprávný postup, neboť jí nic nebránilo v uplatnění námitky již v řízení o rozkladu. Nad rámec toho žalovaný poukázal na skutečnost, že v tomto ohledu žalobkyně ničeho netvrdila ani nedokazovala a s ohledem na absenci účetních závěrek ve sbírce listin obchodního rejstříku nebylo možné zohlednit skutečnou ekonomickou situaci žalobkyně. Udělená pokuta přitom, podle názoru žalovaného, plně odpovídá okolnostem a závažnosti jednání žalobkyně a je řádně odůvodněna. Zároveň nutno připomenout, že již byla správním orgánem prvního stupně po odporu proti příkazu moderována a redukována, přičemž její výše se pohybuje při spodní hranici možné sazby.

III.

Posouzení žaloby

16. Žaloba byla městskému soudu doručena 18. 2. 2019, a byla tedy podána včas. Městský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů,

příčemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný městskému soudu vyjádřili svůj souhlas s rozhodnutím tímto způsobem.
18. Žaloba je nedůvodná. Městský soud o věci uvažil následovně.
19. Podle § 2 odst. f) ZNSIS: „Pro účely tohoto zákona se rozumí obchodním sdělením všechny formy sdělení, včetně reklamy a vybízení k návštěvě internetových stránek, určeného k přímé či nepřímé podpoře zboží či služeb nebo image podniku osoby, která je podnikatelem nebo vykonává regulovanou činnost.“
20. Podle § 7 odst. 1 ZNSIS: „Obchodní sdělení lze šířit elektronickými prostředky jen za podmínek stanovených tímto zákonem.“
21. Podle § 7 odst. 2 ZNSIS: „Podrobnosti elektronického kontaktu lze za účelem šíření obchodních sdělení elektronickými prostředky využít pouze ve vztahu k uživatelům, kteří k tomu dali předchozí souhlas.“
22. Podle § 7 odst. 3 ZNSIS: „Nehledě na odstavec 2, pokud fyzická nebo právnická osoba získá od svého zákazníka podrobnosti jeho elektronického kontaktu pro elektronickou poštu v souvislosti s prodejem výrobku nebo služby podle požadavků ochrany osobních údajů upravených zvláštním právním předpisem, může tato fyzická či právnická osoba využít tyto podrobnosti elektronického kontaktu pro potřeby šíření obchodních sdělení týkajících se jejích vlastních obdobných výrobků nebo služeb za předpokladu, že zákazník má jasnou a zřetelnou možnost jednoduchým způsobem, zdarma nebo na účet této fyzické nebo právnické osoby odmítnout souhlas s takovýmto využitím svého elektronického kontaktu i při zasílání každé jednotlivé zprávy, pokud původně toto využití neodmítl.“
23. Podle § 7 odst. 4 ZNSIS: „Zaslání elektronické pošty za účelem šíření obchodního sdělení je zakázáno, pokud
 - a. tato není zřetelně a jasně označena jako obchodní sdělení,
 - b. skrývá nebo utahuje totožnost odesílatele, jehož jménem se komunikace uskutečňuje, nebo
 - c. je zaslána bez platné adresy, na kterou by mohl adresát přímo a účinně zaslat informaci o tom, že si nepřeje, aby mu byly obchodní informace odesílatelem nadále zasílány.“
24. Podle § 11 odst. 1 ZNSIS: „Právnické osobě, která hromadně nebo opakovaně šíří elektronickými prostředky obchodní sdělení
 - a. bez souhlasu adresáta,
 - b. neoznačené jasně a zřetelně jako obchodní sdělení,
 - c. skrývající nebo utajující totožnost odesílatele, jehož jménem se komunikace uskutečnila,
 - d. neobsahující platnou adresu, na niž by adresát mohl odeslat žádost o ukončení takové komunikace, nebo
 - e. bez toho, že by zákazníkovi poskytla možnost jasně, zřetelně, jednoduchým způsobem, zdarma nebo na svůj účet udělit či odmítnout souhlas s využitím jeho elektronického kontaktu při zasílání každé jednotlivé zprávy,se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč.“

25. Městský soud se nejprve zabýval námitkou, že v předmětném případě měla být aplikována pozdější právní úprava odpovědnosti za spáchané přestupky (dříve správní delikty právnické osoby), tedy přestupkový zákon. Podle § 112 odst. 3 přestupkového zákona se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 7. 2017) použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Žalobkyně namítá, že byl důvod pro aplikaci pozdější právní úpravy, která obsahuje obecnou úpravu odpovědnosti právnické osoby za přestupek, a to formou tzv. přičitatelnosti protiprávního jednání fyzické osoby osobě právnické podle § 20 odst. 1 a 2 přestupkového zákona. Žalobkyně uvádí, že přičitatelnost nebyla nijak prokázána.
26. Úprava odpovědnosti právnických osob v přestupkovém zákoně neznamena, že pro odpovědnost právnické osoby za přestupek je nezbytné označit konkrétní fyzickou osobu, jejíž jednání by bylo přičitatelné právnické osobě. V tomto ohledu zcela jasně hovoří § 20 odst. 6 přestupkového zákona: *„Odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.“* V tomto ohledu tedy není správný argument žalobkyně, že pozdější právní úprava by pro ni byla příznivější. Naopak lze přisvědčit žalovanému, který v prvostupňovém závěru uvedl: *„Důvodem je zejména skutečnost, že podle § 41 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. v případě spáchání více přestupků může správní orgán uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky. To by v případě obviněné znamenalo, že by jí dle zákona č. 250/2016 Sb. bylo možno uložit sankci až do výše 15.000.000 Kč. Správní orgán proto posuzoval jednání obviněné dle právní úpravy účinné do 30. června 2017.“* S ohledem na to, že podle předchozí právní úpravy se asperační zásada neuplatní a aplikuje se pouze nejprísnější sazba, je závěr žalovaného správný.
27. Městský soud dále posuzoval další žalobní námitku právního charakteru, a sice že správní orgán postupoval v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů, když nezohlednil pochybnosti, které ve skutkovém dokazování spatřuje žalobkyně. Uvedené pochybnosti pak dle žalobkyně spočívají zejména v absenci konkrétních důkazů o tom, že se na šíření obchodních sdělení podílela přímo ona sama. Nevylučuje přitom, že k šíření obchodních sdělení docházelo ze strany jejích affiliate partnerů, což má dokazovat předložená smlouva s jedním z nich.
28. Byť má tato námitka skutkový charakter, vychází zejména z nesprávného právního výkladu žalobkyně. Městský soud souhlasí s žalovaným, že odpovědnost za předmětné přestupky je koncipována jako objektivní, neboť jde o přestupkovou odpovědnost právnické osoby. Tento závěr podporuje i komentářová literatura – srovnej komentář k § 11 In: MAISNER, M. *Zákon o některých službách informační společnosti. 1. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2016, dostupné v systému BECK online. Jde tedy o odpovědnost za následek bez ohledu na zavinění; jediný způsob, jakým se může porušitel zbavit odpovědnosti je v případě existence liberačního důvodu podle § 12 odst. 1 ZNSIS. Tento důvod ale v daném případě dán nebyl a žalobkyně ani v tomto ohledu nic netvrdí a neprokazuje.

29. Městský soud se rovněž ztotožňuje s výkladem žalovaného, že pro odpovědnost právnické osoby postačuje samotná skutečnost, že obchodní sdělení bylo šířeno v její prospěch, přičemž není zpravidla rozhodné, kdo ve skutečnosti obchodní sdělení rozesílal. Pokud by městský soud přistoupil na výklad žalobkyně, právní úprava ZNSIS by se stala prakticky „bezzubou“, neboť pro zproštění se odpovědnosti by stačilo porušitelům právních povinností tvrdit, že obchodní sdělení odeslal někdo jiný bez jejich vědomí. Takový výklad by byl ale neudržitelný s ohledem na účel zákona, kterým je především ochrana uživatelů elektronické pošty před záplavou nevyžádaných obchodních sdělení. Je pravdou, že si lze výjimečně představit situaci, kdy někdo za účelem poškození jiného subjektu rozesílá obchodní sdělení rozporná se zákonem jeho jménem, aby ho dohnal k odpovědnosti podle ZNSIS, to ovšem není případ řešený v tomto řízení. Žalobkyně sama nevylučuje, že obchodní sdělení rozeslal některý z jejích affiliate partnerů, kteří měli provádět mj. zasílání obchodních sdělení. Pokud tomu tak bylo, žalobkyni to nezabavuje odpovědnosti za přestupky, jež jsou jí kladeny za vinu. Jak správně podotknul žalovaný, jde o její soukromoprávní poměr *inter partes*, který se nijak nedotýká její odpovědnosti za porušení veřejnoprávní povinnosti. Nic ostatně žalobkyni nebrání, aby případně uplatnila vůči svým affiliate partnerům nárok na náhradu škody, která jí vznikla v důsledku uložení pokuty.
30. Dále městský soud přezkoumával, zdali má žalobkyně pravdu, když poukazuje na údajné nedostatky v šetření a dokazování ze strany žalovaného. Ani v tomto ohledu jí ale nemohl dát za pravdu. Ze správního spisu má městský soud za prokázané, že ze strany uživatelů bylo žalovanému nahlášeno přes 150 případů obchodních sdělení, která nabízela různé zboží, přičemž je spojovala prakticky totožná grafická podoba a zejména skutečnost, že inzerovaly zboží prodávané na e-shopu krizomat.cz. Provozovatelem tohoto e-shopu pak v předmětné době byla právě žalobkyně. Tato obchodní sdělení pak trpěla nedostatky, které představovaly nesplnění povinností vyplývajících z § 7 ZNSIS, jak podrobně popisuje žalovaný zejména v prvostupňovém rozhodnutí. Sama žalobkyně uvedla, že e-mailovou adresu newsletter@krizomat.cz používala k marketingovým účelům, přičemž obchodní sdělení odeslaná z této adresy měla shodnou grafickou podobu s těmi, které byly zasílány z jiných adres. V tomto ohledu pak působí nevěrohodně tvrzení žalobkyně, že s uvedenými obchodními sděleními nemá nic společného. S ohledem na uvedené pak rovněž nelze přisvědčit námitce nepřezkoumatelnosti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný v něm srozumitelně, logicky a úplně vysvětlil své úvahy, jež mají patřičnou oporu ve správním spisu a městský soud v tomto ohledu nenabyl jakýchkoliv pochybností o srozumitelnosti a přesvědčivosti argumentace žalovaného.
31. Ani námitka týkající se vyhodnocení sdělení od správce domén CZ.NIC, z. s. p. o., že předmětná doménová jména jsou registrována na nedohledatelné subjekty, není relevantní. Jak bylo uvedeno shora, pro odpovědnost žalobkyně není v daném případě nutné disponovat detailní informací o původu toho kterého e-mailu, nicméně postačí shora popsáný řetězec důkazů, který podle názoru městského soudu dostatečným způsobem prokazuje odpovědnost žalobkyně za předmětné přestupky.
32. V neposlední řadě stěžovatelka namítá, že udělená pokuta je likvidační a městský soud měl postupovat podle § 78 odst. 2 s. ř. s. a od udělení trestu upustit nebo jej snížit. Podmínky uplatnění tzv. moderačního práva soudu upravuje § 78 odst. 2 s. ř. s. následovně: „Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve

zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“

33. Z citovaného ustanovení vyplývá, že k moderaci může soud přistoupit pouze v případě, dospěje-li k závěru, že uložená sankce (v tomto případě pokuta ve výši 1 400 000 Kč) je zjevně nepřiměřená. K postupu podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v minulosti uvedl, že „[s]myslem a účelem moderace totiž není hledání ‚ideální‘ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.“ (Rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS).
34. Městský soud předně konstatuje, že pokuta byla uložena v zákonném rozmezí, tedy mezi 0 až 10 miliony korun a v tomto ohledu je zákonná. Ohledně její možné moderace je pak nutné uvést, že žalobkyně v tomto ohledu neuvedla prakticky žádnou bližší argumentaci, proč by k moderaci mělo dojít, přičemž z provedených důkazů (zejm. správního spisu) žádný důvod pro takový postup nevyplývá. V tomto ohledu tedy soud uzavírá, že není jeho povinností za žalobkyni dotvářet a domýšlet její argumentaci, neboť se zabývá žalobními body v takové míře podrobnosti/obecnosti, v jaké byly uplatněny žalobkyní.
35. Podobně pak městský soud zhodnotil zcela obecnou zmínku o likvidační povaze uložené pokuty. Likvidační pokutou přitom rozšířený senát NSS rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží [usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133 (č. 2092/2010 Sb. NSS) bod 27 cit. usnesení]. „*Tam, kde zákon s poměry pachatele jako se zvláštním hlediskem pro určení výše pokuty nepočítá, měla by informace o majetkové situaci pachatele působit jako ‚záchranná brzda‘, tedy zmíněný korektiv, který vstupuje do hry spíše výjimečně, a to až ve chvíli, kdy brozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu z ústavního hlediska nepřijatelný likvidační charakter.*“ (Tamtéž, bod 30.) Městský soud opět musí konstatovat, že žalobkyně v daném ohledu ničeho netvrdí ani nepředkládá žádné důkazy svědčící o její ekonomické situaci, přičemž není povinností soudu tyto obstarávat. Už v řízení před správními orgány nepředložila žádné důkazy, které by objasnily její ekonomickou situaci, přičemž z důvodu neplnění svých zákonných povinností nebylo možné nahlédnout ani do účetních závěrek jinak zveřejňovaných ve sbírce listin obchodního rejstříku. Za takové situace se nemůže úspěšně dovolávat nepřiměřenosti či likvidačního charakteru uložené pokuty.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. S ohledem na shora uvedené dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně neměla v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu